

ABRAHAM HANS

13. — Blinde Koben.

Koben was blind en arm. Bedelen wilde hij niet. Daarom ging hij rond met postpapier, pennen, stekskes, spelden, naalden, garen, lint en nog andere artikelen. Op 't gevoel kende hij zijne waar, zoo goed als de helderziendste koopman.

— « Koop, koop, alles goedkoop ! » riep de blinde, wanneer hij voetje voor voetje door de straat strompelde. « Postpapier en pennen, garen en lint ! » vervolgde hij, alle waar opnoemende.

Nu hadden de menschen niet altijd die artikelen noodig. Maar velen kochten wat, uit medelijden met den sukkelaar. Als ieder hem eene kleinigheid gunde, dan kon Koben 's avonds toch brood halen, dan moest hij 's Winters niet onbeschut blijven tegen de koude.

Ja, de grooten waren zeer goed voor den ongelukkige, maar de jongens, foei, de booze rakkers, deden hem veel last aan. Zij gingen dikwijls rond hem staan, om hem te bespotten, trokken aan zijnen frak, en als

de blinde dan een benauwd gezicht zette, lachten zij van plezier. Slecht, niet waar, om gebrekkigen zoo te plagen! Anderen mannen durfden ze het niet te doen, want daar waren zij bang voor. Maar een zwakken blinde, die niets ziet, die zich niet verweren kon! dapper, hé! Neen, niet dapper, maar laf, schandelijk laf!

Op zekeren dag liepen drie der stoutste jongens op straat. Ze waren er op uit, om weer booze streken uit te halen. Daar hoorden ze eensklaps roepen: « Koop, koop, goedkoop. Postpapier en pennen, garen en lint! »

— « Ha, » riep een der schelmen, Peter genaamd, « ginds komt Koben! We zullen eens plezier hebben! »

— « Wat gaat ge doen? » vroeg Tist, zijn makker. Peter haalde eene koord uit den zak en sprak:

— « We zullen dit touw over de straat spannen. Dan zal de blinde vallen. Kom, rap! »

— « Ja, dat is goed! » zei Victor, de derde knaap.

Op één, twee, drie, was de koord gespannen. De bengels hadden eene plaats uitgekozen, waar de hui-zenrij door eenen hof onderbroken werd.

Met ongeduld wachtten ze de komst van den sukkelaar af.

— « Koop, koop, goedkoop! » 't Geluid naderde. Koben was daar.

— « Pst! » fluisterde Peter, « het touw wat hooger.»

De koord stond strak. De arme man strompelde voorzichtig voorwaarts. Maar wat was dat? Koben gilte van schrik.

Hij viel omver; al zijne artikelen rolden over de straat. De jongens liepen hard weg. Maar... iemand had dit tooneel gezien. Frans, de bakker, kwam juist om den hoek. In de verte zag hij den ongelukkige vallen. Hij begreep natuurlijk, dat die vluchtende jongens de schuldigen waren. En daar ze naar zijnen kant wegliepen en hem nog niet gezien hadden, viel het den bakker niet moeilijk, om Peter en Victor bij den arm te grijpen. 'Tist alleen ontkwam.

— « Vooruit, boosdoeners, ga den blindeman helpen ! » zei Frans boos.

Hij sleurde de knapen naar den gevallen.

— « Raapt alles op ! » ging hij voort, terwijl hij zelf Koben op de been hielp.

Maar 't postpapier was vuil, vele pennen waren verloren geraakt, 't garen en 't lint konden evenmin nog verkocht worden.

— « Vooruit, naar de politie ! » hernam de bakker. « Dat zal zoo niet afloopen, of mijn naam is geen Frans meer. Koben, ga ook maar mee. »

Peter en Victor zaten in angst. Maar vluchten was onmogelijk. De bakker had sterke vuisten.

Weldra bereikte men 't politiebureau.

Koben deed zijn beklag. De bakker vertelde wat hij gezien had. De beide jongens moesten hun misdrijf

bekennen en ook den anderen makker noemen. Een politie agent ging Tist halen, die weldra, schreeuwende en kermende, verscheen.

— « We gaan u die deugnieterij eens voor goed afleeren ! » zei de overste der politie, gestreng. « Ge zijt laffe bengels en verdient zware straf. »

Hij zond om de vaders der schuldigen. Intusschen werden de knapen in een donker hok opgesloten. Koben ging op eenen stoel zitten en wreef zich de knieën, die hij in den val danig bezeerd had.

't Duurde niet lang, of de vaders verschenen, nieuwsgierig en ongerust, waarom zij hier komen moesten.

De commissaris vertelde hun 't gebeurde en liet de schuldigen halen.

Daar stonden de lafaards, verlegen en beschaamd.

— « Ge begrijpt wel, dat Koben geen schade kan lijden, » zei de overste. « Al zijn goed is bedorven. »

— « Natuurlijk niet, » sprak Peters vader. « Mijn zoon is een deugniet. Thuis heeft hij een spaarpot. Hij meende met zijn geld, in de vacantie, een reisje te doen naar zijnen oom te Brussel. Maar dat zal mis zijn ! Alles wat hij heeft, is voor Koben. »

— « Ook Victors spaarpot moet leeg, » zei de vader van den tweeden deugniet.

— « Ik zal ook mijn deel betalen, » beloofde Tists vader. « Maar mijn jongen krijgt geen zondagscent, geen kermisgeld, niets, tot de heele som bijeen is. Ik

zie, dat Koben pijn lijdt aan zijne knie. De arme man moet maar een paar weken thuis blijven en rust nemen. We zullen samen zooveel betalen, dat hij daardoor geen schade lijdt. »

— « Alles goed en wel, » hernam de commissaris nu, « maar de knapen moeten nog meer gestraft worden. Ik wil niet meer, dat zulke dingen nog voorvallen. Gaat gij ze onder handen nemen, of wil ik het doen? »

— « Laat het maar aan ons over, » vroegen de vaders. En daar de overste begreep, dat de bengels er van lusten zouden, vond hij dat goed.

Er braken treurige dagen aan voor Peter, Victor en Tist. De vaders hadden samen afgesproken, aan de knapen dezelfde straf te geven.

Men zag de deugnieten niet meer op straat in de beide eerste weken, dan alleen bij 't begin en 't einde der school. Wanneer de andere kinderen vroolijk speelden, zaten de drie jongens gevangen, ieder in zijn eigen huis, op zolder. Vader had met den onderwijzer gesproken. Om tien en drie ure mochten de lafaards niet spelen.

En toen ze eindelijk beloofd hadden, braaf te zijn, en ze weer vrij geraakten, plaagden ze geen gebrekigen meer. Ook Koben kon ongestoord over de straat gaan.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

